

vi lovgiver og lovgiver paa saa mange Omraader, saa vi er nær ved ikke at kunne røre os for Love — og det er der vist noget om —, men en Del skal vi jo finde os i i den Retning. Naar vi imidlertid kommer ind paa det aandelige Omraade, tror jeg nok, at vi skal tage os vel i Vare for at blive alt for stærkt bundne og bastede. Her var noget, der dukkede op for Folk; det var vel nok særlig det om Tvangsskoler, og det var vel nok det, der i Folketinget fik en Del Talere til at raabe stærkt Vagt i Gevær. Det Ansvar, som Forældrene har overfor deres Børn, skulde man jo ikke gerne tage fra dem, derfor maa man heller ikke tage Retten fra dem til at bestemme, hvorledes deres Børn skal undervises. Man forstyrrer ellers let det bedste Forhold, der findes her, Forholdet mellem Forældre og Børn. Jeg tror, at Forhandlingerne i Folketinget bragte ikke saa ganske lidt Klarhed til Stede. Den højtærede Minister vilde ikke godkende den Fortolkning, man havde givet af den Skrivelse, der var kommet ud, særlig ikke dette, at Præst og Skolekommision uden videre kunde trænge sig ind i Skolerne og afhøre Børnene, ja, selv gribe ind og eksaminere Børnene og paa Grundlag deraf afgive en Kendelse, og den højtærede Minister var i det hele taget imødekommande overfor dem; der havde fremdraget Sagen, ja, gik endogsaa saa vidt til sidst, at han erklærede, at han vilde forhandle med Friskoleforeningernes Bestyrelse om eventuelt at forandre den Skrivelse, der havde givet Anledning til al den Tale, der havde været ført dernede om den Sag.

Men tilbage blev der et Punkt endnu, som Ministeren ikke mente kunde rettes ved den Skrivelse, og det er det, vi her har til Behandling, nemlig det om Valgmenighedspræstens Ret til at udstede Attester om Skolebørns Undervisning i Religion. Det behøver jeg jo nu ikke at udtale mig om, da den højtærede Minister gjorde Rede for, hvad der er Hensigten med Forslaget. Det har været Praksis hidtil — Ministeren mener, det er i Strid med Loven —, at en Valgmenighedspræst kunde udstede disse Attester. Ministeren mener, at det strider mod Loven, og derfor foreslaar han nu, at Valgmenighedspræster faar den samme Ret — de er jo Præster i Folkekirken —, som andre Præster i Folkekirken har, til at udstede disse Attester. Derom tror jeg, vi alle kan være enige, at der ikke er nogen som helst Grund til at opretholde det, som staar i

Loven, især da Loven hidtil slet ikke er blevet forstaaet efter Ordlyden. Det, der sker med dette Forslag, er egentlig kun, at man vil give den hidtilværende Praksis Lovskraft. Det synes jeg, vi alle kan være enige om, og jeg skal derfor anbefale Lovforslaget.

Hvidberg: Som den højtærede Minister har sagt, gaar dette lille Lovforslag kun ud paa at udvide Retten for Valgmenighedspræster til at give Attester for Religionskundskab for Børn af Valgmenighedsmedlemmerne til i det hele taget at kunne give Attester til Børn, som faar privat Undervisning, saaledes at de altsaa faar lige Ret som alt sagt med andre Præster i Folkekirken. Denne Udvidelse kan jeg og mit Parti saa meget mindre have noget imod, som det har været Praksis, lige siden vi fik Loven af 15. Maj 1903. Befolkningen har forstaaet Loven saaledes, at Valgmenighedspræsterne kunde give disse Attester, og man har forlangt dem, uden at man mente, det var i Strid med den gældende Lov, hvad der imidlertid bagefter har vist sig at være Tilfældet. Jeg er sikker paa, at hvis Tilfældet ovre i Møborg ikke var forefaldet, vilde denne Praksis have udviklet sig endnu mere, end den har, og der vilde maaske aldrig være blevet Tale om nogen Forandring af Loven, idet alt var vedblevet at gaa i den Gænge, hvori det hidtil er gaaet. Men Lov er Lov, og Lov skal holdes, og naar der rejses Klage, kunde det ikke gaa paa den Maade som hidtil, det er jeg ganske paa det rene med. Naar man nu har fremsat det foreliggende Lovforslag, vil det i Grunden kun sige, at man ønsker at lovhjemle den hidtil gældende Praksis, og da jeg ikke kan indse, at det kan afføde nogen som helst Kollision eller tage Retten fra nogen i nogen Henseende, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Keiser-Nielsen): Efter de to ærede Medlemmers Udtalelser kan jeg ikke andet end takke for den velvillige Modtagelse, Lovforslaget har faaet. Jeg antager ikke, at det er Meningen, at vi her i Tinget skal ind paa Møborg-Sagen, og jeg skal derfor helt lade det Spørgsmaal ligge. Jeg haaber, at Lovforslaget maa gaa igennem saaledes, at den hidtil fulgte Praksis kan blive lovfæstet.

Hermed sluttede Forhandlingen.